

Prædiken til 19. søndag efter trinitatis

Mark. 2, 1-12

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Da Jesus efter nogle dages forløb igen kom til Kapernaum, rygtedes det, at han var hjemme. Og der samlede sig så mange mennesker, at der ikke engang var plads uden for døren; og han talte ordet til dem. Så kom der nogle hen til ham med en lam, der blev båret af fire mand. Men da de ikke kunne komme hen til Jesus for de mange mennesker, fjernede de taget over det sted, hvor han var; og da de havde lavet hul, sænkede de båret med den lamme ned. Da Jesus så deres tro, siger han til den lamme: »Søn, dine synder tilgives dig.« Men der sad også nogle af de skriftkloge, og de tænkte i deres hjerte: »Hvad er det dog, han siger? Han spotter Gud. Hvem kan tilgive synder andre end én, nemlig Gud?« Da Jesus i sin ånd straks vidste, at de tænkte sådan ved sig selv, sagde han til dem: »Hvorfor tænker I sådan i jeres hjerte? Hvad er det letteste, at sige til den lamme: Dine synder tilgives dig, eller at sige: Rejs dig, tag din bære og gå? Men for at I kan vide, at Menneskesønnen har myndighed til at tilgive synder på jorden« – siger han til den lamme: »Jeg siger dig, rejs dig, tag din bære og gå hjem!« Og han rejste sig, tog straks båret og forlod stedet for øjnene af dem alle sammen, så de blev helt ude af sig selv og priste Gud og sagde: »Aldrig har vi set noget lignende!« Markusevangeliet 2,1-12

I fortællingen fra Markusevangeliet hører vi

om, hvordan rygtet om Jesus var nået vidt omkring, og at så mange ville høre Jesu forkyndelse, så pladsen i huset, hvor han var, ikke slog til. Heller ikke for de fire mand, der bar en lam hen til Jesus, for at han skulle hjælpe den lamme. Men da de åbenbart var så fuldt og fast overbeviste om, at Jesus både ville og kunne helbrede deres syge ven, gik de op på taget og lavede et hul, som de fire den lamme ned gennem. Og da Jesus så dem, blev han klar over deres stærke tro på hans ord og deres tillid til ham. Jesus helbreder den syge med ordene: ”Søn, dine synder tilgives dig”.

Allerede her er der nok en og anden, som har lyst til at stå af. For hvad betyder det for det første, at Jesus pludselig bringer syndernes forladelse ind i billedet, når det drejer sig om at helbrede en syg? Og for det andet: Hvem af os kan egentlig præstere den tro, som de fire personer havde. Er betingelsen for at tage Jesu ord til sig virkelig, at man yder en tro eller præsterer en tillid til hans ord, som ligner den, de fire venner havde? Og hvis det er tilfældet, hvad så med den, som måske ikke kan stille med en sådan tiltro til Jesu ord?

Om de to forhold, om syndernes forladelses

betydning for den syge og om troen som en præstation, vi måske ikke føler, vi kan yde, vil jeg gerne sige noget.

For det første det om den tro, som den lamme mands fire venner præsterer. De har jo en helt sikker tillid til, at Jesus kan hjælpe deres ven. Og deres tillid - og det er her det samme som deres tro - får dem til at handle på en sådan måde, at vi, der hører fortællingen, let kan spørge os selv, om vi mon ville have en sådan tro, som de fire her giver udtryk for. Og når man stiller sig det spørgsmål, er der for nogen måske ikke så langt til at sige til sig selv, at vel kan troen være en spændende størrelse og måske være udtryk for så meget rigtigt, men for mig er det ikke muligt, for jeg kan jo ikke præstere den tro, som tilsyneladende kræves.

Men hvad er det egentlig, der står i teksten om den tro? Der står, at da Jesus så deres tro, altså de fire, der hjalp den lamme, sagde han til - den lamme: Søn, dine synder tilgives dig. Om den lammes tro eller ikke-tro får vi intet at vide. Jesus begynder ikke at interviewe den lamme om hans tro og om, hvorvidt han nu opfylder tilstrækkelig mange af de betingelser, der må være opfyldt for at kalde sig en kristen. Den lamme ønsker Jesu hjælp, og det er i sig selv nok for Jesus til at tage imod ham.

Måske nogen af jer kender til perioder i tilværelsen, hvor troen er forsvundet, måske fordi man har oplevet noget, som gør, at man ikke rigtigt synes, man kan tro. Eller måske nogen har det sådan, at troen ikke er kommet til en, og at man gerne vil tro, men ikke kan, måske fordi ens erfaringer eller tanker leder en til et punkt, hvor troen ikke synes

mulig. Her tænker jeg vel at mærke ikke på den, som synes at have nok i sig selv, og den hvem troen rager en høstblomst. Den, der har det på den måde, vil næppe finde nogen som helst trøst i dagens evangelium eller for den sags skyld i noget evangelium, for den pågældende har jo nok i sig selv og har erstattet Gud med sit eget jeg. Og der kan man ikke prædike for andet end døve øren.

Men den, som ønsker at høre til, som ønsker at modtage Jesu trøst eller nærvær, men ikke synes, det er muligt, han eller hun skal lytte godt efter dagens evangelium, for det er netop den situation, det også taler om.

De, der har prøvet alvorlig sygdom eller alvorlig krise, kender måske til, at i de situationer kan der meget vel være tider, hvor der ikke rigtigt er kræfter til at opretholde troen. Ja, for nogen forsvinder troen ligefrem, når der kommer et af de uvejre, som tilværelsen jo også kan byde på. Så er man helt tom. Og så er der, som sagt, ikke langt til dagens fortælling. Den lamme kom jo lige præcis med intet. Han havde intet, og der står intet om, at han selv havde en tro. Hans venner havde en tro, og på den bar de ham hen til Jesus, men der står intet om, at den lamme var en overbevist tilhænger af Kristus og hans forkyndelse. Men han har på den ene eller den anden måde ønsket Jesu indgriben, og det var nok.

Hans situation ligner den, Luther et sted beskriver, da han skulle hjælpe et menneske, der syntes, han ikke selv havde tro nok, så han kunne deltage i altergangen. Til ham skrev Luther: "Når du er så skrøbelig i det at tro, så grib til de svages sidste hjælpemiddel: Lad Moder Kirke tage dig på armen, så

du på hele kristen-hedens tro eller på et andet kristenmenneskes tro, som du kender, kan gå til nadveren".

Der, hvor man fortvivler over, at troen af den ene eller den anden grund ikke kan komme frem, der er man ikke overladt til sig selv, for der mødes man af Kristus selv. Og hvad det så end er, der invaliderer os, eller som hindrer os i at tage imod Guds fred, så siger dagens evangelium, at hver den, der har det på den måde, har del i det fællesskab, som hedder Guds menighed. Og dermed - i kraft af dette fællesskab - hører hver den, som gerne vil det, til Guds folk. Det fællesskab er ikke mindst synligt ved altergangen. Her er vi ikke fælles om at have den samme form for tro eller om at være nået lige langt i vores forståelse af troens dimension. Hvad der derimod karakteriserer altergangens fællesskab er, at det er udtryk for, at vi alle uden undtagelse har brug for Kristi indgriben i vores liv. At vi uden ham er overladt til os selv, men at vi med ham har del i hans nærvær. Det behov og det nærvær er vi fælles om i altergangen. De troendes fællesskab er således ikke fællesskabet af alle dem, som er sikre i deres tro. De troendes fællesskab er fællesskabet af dem, som har brug for at få Kristus til at bære dem og også at bære deres tro, hvis de egne kræfter ikke slår til. Håbet i troen er ikke håbet om, at vi ved egne kræfter kommer til Gud, men at han kommer til os, også der, hvor vi mindst synes at kunne modtage ham, fordi vores tro synes at være så lille og vores kendskab så småt.

Udtrykket for, at Jesus bringer Guds rige til os kvit og frit, har vi i ordene om syndernes

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

forladelse. Når Jesus siger til den lamme, at hans synder forlades ham, så betyder det ikke, at hans sygdom er kommet til ham, fordi han var et dårlig eller et slet menneske, for sygdom rammer i flæng og uden nogen bagvedliggende mening. Sygdommene er ikke udtryk for en højere mening, eller for at Guds vilje åbenbarer sig på en måde, vi bare ikke forstår i det nuværende, men som skal åbenbares i det hinsidige. Der er ikke et eneste eksempel på, at Jesus til de syge giver udtryk for dén holdning, hvor udbredt den ellers er hos mange. Gudsriget er ikke en forklaring, men en forandring. Så når Jesus siger, som han gør til den lamme, er det udtryk for, at det kun er ham - Jesus selv - der kan overvinde kløften mellem menneske og Gud. Kun han kan frelse. At tilsige syndernes forladelse til den lamme vil sige, at Jesus tager al elendigheden fra ham og skaber nyt. Alt det, som hindrer os i at møde Jesus selv, alt det som sætter en bom mellem Gud og os, tager Jesus nu bort. Og dermed sker der en befrielse.

Således skete det med den lamme, for således skabes der nyt liv. Ved syndernes forladelse. ”Alt af nåde” sagde man ofte i gamle dage. Det kunne man godt begynde på igen. Ved barmhjertigheden overvinder Jesus den modstand, som kan være sat op mellem ham og os. Og det uanset om modstanden er vores tvivl eller vores angst eller vores sygdom eller afmagt. Hver den, som ønsker at høre til hos Jesus, modtager han med de ord, som han sagde til den lamme: ”Søn, dine synder tilgives dig”. Deri er det hele, og derfor kan vi trygt gå gennem livet, også når det måtte vise sig for os i sin gru og sin ødelæggelse.

Guds tilgivelse og Guds nærvær bringer os ikke ud af problemerne og al modgangen, men det sørger for, at vi ikke er forladt af ham, og at vi er i hans nærvær.

Mikkel Wold

Marmorkirken

Salmer:

4, 20, 489, 318, 675